19/01/2019

Το συγκλονιστικό όραμα που είδε ο Μέγας Αντώνιος

/ Γνώμες

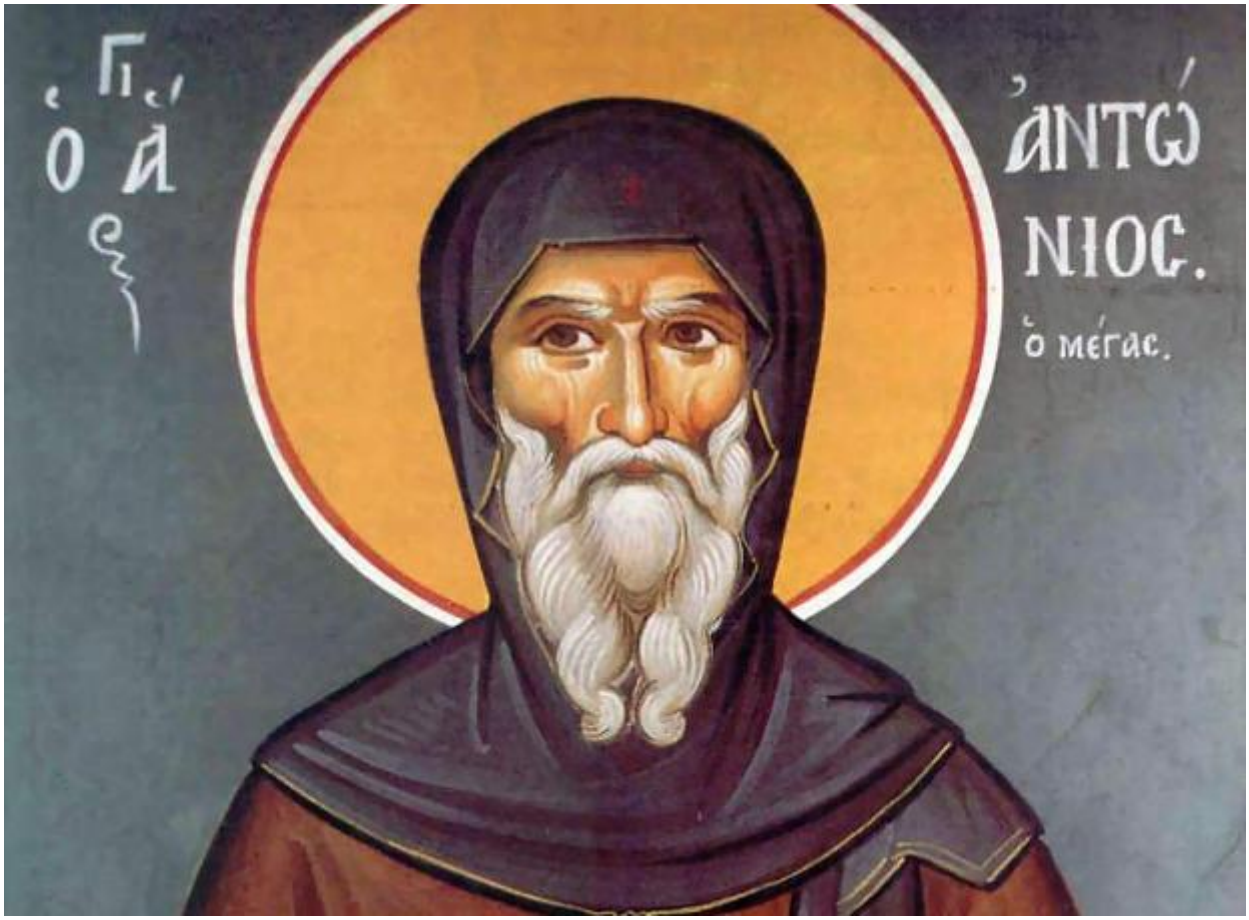

Το Μέγα Αντώνιο η εκκλησία μας τιμά στις 17 Ιανουαρίου,σας παραθέτουμε ένα συγκλονιστικό όραμα που είδε ο άγιος για τις ψυχές.

Κάποια μέρα, στις τρεις το απόγευμα, ο Άγιος Αντώνιος ετοιμαζόταν να φάει. Καθώς σηκώθηκε να προσευχηθεί, ένιωσε τον εαυτό του ν' αρπάζεται νοερά. Το περίεργο είναι ότι, ενώ στεκόταν, έβλεπε την ψυχή του σαν να έχει βγει από το σώμα και να οδηγείται από κάποιους στον αέρα.

Έπειτα έβλεπε άλλους, φοβερούς και μοχθηρούς, να στέκονται στον αέρα και να θέλουν να εμποδίσουν τη διάβασή του. Εκείνοι, όμως, πού τον οδηγούσαν αντιδικούσαν μ' αυτούς πού ζητούσαν λόγο, μήπως ήταν υπεύθυνη απέναντί τους για κάτι. Και ενώ ήθελαν να κάνουν έλεγχο της ζωής του από τον καιρό πού γεννήθηκε, οι οδηγοί του αγίου Αντώνιου τους εμπόδιζαν, λέγοντας: ο Κύριος του έσβησε όλες τις αμαρτίες από τη γέννησή του. Μπορείτε να λογαριάσετε μόνο όσα

έπραξε αφότου έγινε μοναχός και αφιερώθηκε στό Θεό.

Τότε, επειδή τον κατηγορούσαν χωρίς να μπορούν ν’ αποδείξουν τις κατηγορίες, ο δρόμος του έγινε ελεύθερος και ανεμπόδιστος. και αμέσως είδε την ψυχή του να επιστρέφει, κι ένιωσε να συνέρχεται και να γίνεται πάλι ο Αντώνιος, όπως ήταν πρώτα,

Ξέχασε τότε να φάει και πέρασε την υπόλοιπη μέρα κι όλη τη νύχτα με στεναγμούς και προσευχές. Έμενε εκστατικός, καθώς αναλογιζόταν με πόσους έχουμε να παλέψουμε και με τι κόπους πρέπει κανείς να περάσει την εναέρια διάβαση (ώσπου να φτάσει στον ουρανό). και σκεφτόταν ότι αυτό εννοούσε ο απόστολος Παύλος όταν έλεγε, «κατά τον άρχοντα της εξουσίας του αέρος» (Έφ. 2:2). Γιατί η εξουσία του εχθρού αυτή είναι να πολεμάει και να προσπαθεί να εμποδίσει όσους περνούν από τον εναέριο αυτό δρόμο. Συμβούλευε λοιπόν συνεχώς: «Φορέστε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε ν’ αντισταθείτε την πονηρή μέρα, ώστε να καταντροπιαστεί ο εχθρός, αφού δεν θα έχει να πει κανένα κακό εναντίον μας» (Έφ. 6:13. τι τ. 2:8).

Κάποτε άλλοτε, συζήτησε με μερικούς επισκέπτες για την πορεία της ψυχής και για τον τόπο πού της έχει ετοιμαστεί μετά τη ζωή αυτή.

Την ίδια νύχτα κάποιος τον προσκάλεσε από ψηλά και του είπε:

– Σήκω, Αντώνιε. Βγές έξω και δες.

Σαν βγήκε λοιπόν έξω – γιατί γνώριζε σε ποίους πρέπει να υπακούει – και σήκωσε το βλέμμα του, είδε κάποιον ψηλό, απαίσιο και φοβερό, να στέκεται όρθιος και να φτάνει μέχρι τα σύννεφα. και καθώς κάποιοι ανέβαιναν, λες και είχαν φτερά, εκείνος άπλωνε τα χέρια του και τους εμπόδιζε να περάσουν. Μερικοί όμως με το πέταγμά τους τον ξεπερνούσαν και ανέβαιναν ανενόχλητοι.

Γι’ αυτούς λοιπόν έτριζε τα δόντια του εκείνος ο ψηλός, ενώ χαιρόταν για όσους γκρεμίζονταν και αμέσως ακούστηκε μία φωνή να λέει στον Αντώνιο:

– Προσπάθησε να καταλάβεις αυτό πού βλέπεις.

Φωτίστηκε τότε ο νους του και κατάλαβε ότι το δράμα ήταν το πέρασμα των ψυχών στον ουρανό και ότι ο ψηλός εκείνος πού στεκόταν ήταν ο διάολος, πού φθονεί τούς πιστούς. Αυτός κρατούσε και εμπόδιζε να περάσουν όσους ήταν δούλοι του, ενώ όσους δεν τον ακολούθησαν σ’ αυτή τη ζωή δεν μπορούσε να τούς πιάσει, γιατί περνούσαν ψηλότερα απ’ αυτόν.